

Выходитъ во Львовѣ ще Вторника, Четверга и Суботы кромѣ русскихъ санть) о 5-й год поп. Литер додатокъ „Библиотека наимен. постѣн“ выходить по 2 печат аркшъ кожного 15-го и послѣднаго дня кожного мѣсяца.

Редакція „Адміністрації“ подъ Ч. 44 улица Галицка. Рукописи засыпаются лишь на попереднѣ застереженіе. Оголошенія принимаются по цѣлѣ 6 кр. бѣдь однога строчки печатной, въ рубр. „Надсолане“ по 20 кр. а. в.

Реклама неопечатанійъ вѣльзъ отъ порта.

Предлату и испорату принимаются: У Львовѣ Адміністрація „Дѣла“, J. Вѣдѣн Наленштейн & Vogler, Wallischgasse 10; M. Duke, Kiemergasse 13; G. L. Daube & Co., Singerstrasse 11 а; Rudolf Mosse; F. A. Richter Nibelungengasse 4. Въ Франкфуртѣ M. Наленштейн & Vogler, E. L. Daube & Co. Въ Париже Agence Havas. Въ Ресії Редакція „Кіевскому Старинѣ“ въ Кіевѣ, поштови уряды и „Газета Бюро“ В. Ф. Зама въ Одесѣ Дерибасовская ул., д. Ралли 9.

ДѢЛО

АНЬ ГОНОРОВО, АНЬ ЗДОРОВО!

„Коло“ польске у Вѣдни, котре въ интересѣ краевої продукції нафты показало „бузы“ правительству, утваживши голосувати въ комиссії за разумнымъ и убеевичающимъ про-дукцію нафты внесенемъ пос. Зиса, въ колѣ днѣвѣ піанѣшѣ, коли мин. Дунаев-скій вавивъ, що въ такомъ выпадку кабінетъ предложилъ коронѣ свои внесени (очевидно и еVENTUALNIE развязаніе палаты послѣднїхъ), — „коло“ польске перепудило свое вухвалости и сейчасъ значио большоство голосовъ скакувало свою попереднѣ ухвалу. П. Давидъ Абрагамовичъ сказавъ при тѣмъ, що справа нафты має не лише економичне, але и „пол-итичне“ значеніе для Поляковъ, а другій членъ „кола“ скраптеризувавъ то ще досаднѣшѣ, кажучи: „Choсie nie honorigo, ale zdrowo!“

Що „коло“ польске поступило собѣ тутъ негонорово, ну, то рѣчъ ясна, якъ сонце, то цѣлый свѣтъ видить и разумѣвъ, — але чи „zdrowo“, то можна поровумѣти доперва тогдѣ, коли знаєш, въ якомъ значенію польске „коло“ бере то „здоровье“. Коли въ „колу“ большоство голосовъ знайшлася за внесенемъ Зиса, варзъ польске „straż pożarna“ въ краю ударила на гвалтъ, що, мовлявъ, „ojczyna w pieczęciach swie“! Краковскій „Czas“ написавъ: „Чи змѣя на кабінету, чи розвязаніе палаты послѣднїхъ, — для наст., Поляковъ (с. е. для „гіерархії сполечної“) въ одно, въ друге не вийде на здоровье. При змѣї на кабінету польске „коло“ — хто знає чи мало-бы таку повагу, що виїнѣ, а знають по розвязанію палаты послѣднїхъ — хто знає, чи при новихъ выборахъ не вийшли бы на миу недуги нашої суспільности...“ Сказано чай-же якъ надто ясно!

Особливо для наст. цѣкавый въскать тои бояни передъ „недугами суспільности“ при еVENTUALNIE новихъ выборахъ. Органъ сметанки „гіерархії сполечної“ добре почувавъ, що драбина, по котрой „гіерархії сполечна“ лїве въ послѣ, потребув въ низу крѣпкої вѣдпоры органовъ правительства, а нехай, хорони Боже, тіи органи только троха попутати, такъ наразъ все валитися комѣть головою! И то не только у всѣднїй Галичинѣ, де до переведенія выбору гр. Стадницкого въ Золочевѣ, гр. Потоцкого въ Рогатинѣ, гр. Лоси въ Самборѣ, о. Сѣнгалевица въ Долинѣ и т. д. — потрѣбно было атлетичныхъ пле-чей, але ѹ на Мазурщинѣ, де мѣжъ инишими Тарифащина дала прикладъ выборами кс. Ко-пыцьнскаго, и де заворушена Мазурь на-гнали бои въ пітии неодного „гіерарх“... Есть же чай-же якъ боятися!

Виши то добре на разумъ и сердце панове въ польского „кола“ — и кинули въ куть „interes krajic“, а наразъ, можна сказать, интересъ своихъ найблизшихъ приятелѣвъ папо-вѣтъ „нафтаріївъ“. Непомогло нѣчо знамените експозѣ въ „колу“ п. Едуарда Гіївоща, — большоство „кола“ сказала: „Choсie nie honoringo, ale zdrowo!“

И нынѣ выходить таке диво, що польске „коло“ голосу противъ интересовъ своего вѣльзъ промышлу, коли тымъ часомъ централісты Нѣмцѣ становятъ въ оборонѣ самихъ польскихъ нафтовыхъ промисловцівъ...

Очевидна рѣчъ, що для польской „гіерар-хії сполечної“ то — анъ гонорово, анъ здорово!

Загальний Зборы делегатовъ „Заведенія“.

Доповняючи оправданіе наше о Загальнѣхъ Зборахъ делегатовъ „Заведенія“, подаємо въ рѣчі директора Павенецкого головнѣшої точки, котрой дуже досадно налюструють фінансове положеніе „Заведенія“ въ минувшихъ літахъ.

Дир. Павенецкій, поясняючи „баланс“ за 1886 р., констатує передъ всімъ, що більшість, представлена директоромъ Загальнимъ Зборамъ

въ 1884 р. не подавав вѣрного образу по-ложенія „Заведенія“ (буль отже фингован-ный). Інакше — каже директоръ — и бута не могло. Жизнь нашу въ 1884 р. не можна навѣтъ назвати жизнено. Ми, до крайності розореній и розбитій, подабали на потопаючий корабель, котрой лишилъ Провидѣніе спаси могло. Провидѣніемъ лишилъ помочь російскихъ капиталістовъ въ Петербурзѣ, въхлощотана о. Ив. Наумовицемъ. Помочь та насила якъ-разъ въ падлиності 1884 р., коли послѣдній наша жизненна силы були до крыхъ вычерпаній. Помочь та викинула нашъ корабель на сухій берегъ, мы зобрали непотоп-нувшія остатки въ яку таку цѣлобість и пред-ставили въ формѣ „балансу“ на минувшій 1884 рокъ.

Дальшамъ старанія о. Ив. Наумовиця у-далось въ 1885 р. въхлощотати и дальшу помочь, дякувати „безіримѣному велікодушю Синдиката“. И доперва тогдѣ (т. е. по одержаню 950.000 рублей) зможли вглнути у вое подробно и въ скорості зображеніе розмотрити. Весь 1885 р. збішовъ намъ на тѣмѣ трудъ, а трудъ сей бувъ такъ великий, що ледви упорались съ нимъ въ послѣдній минутѣ. Щобы уговорити зло, мы ми-съли взялись за дуже рѣшучі мѣры. Ми бѣсту-пили именно отъ вояжіхъ (давнѣшо практикова-нихъ) ризиковихъ операцій, зменшили расходы на адміністрацію, звянули 10 філій, а задержали лишилъ 4. Черезъ то можемо удержатилучшу контролю. Хто-бы мѣгъ оказалъ, що и тѣ-першій видатки въ адміністрацію суть за ве-ликі (55.928 р. 72 кр.) и що они не вѣновѣда-ють нынѣшній дѣйстній доходамъ „Заведенія“. Въ принципії сего не перечимо, але дальшо обмеженіе силъ и видатківъ випливнуло-бы съ шкодою на наша дѣла. Та аномальність щезне, якъ дѣло наше стане постепенно розвиватися.

Директоръ Павенецкій констатує оттакъ, що доперва бухгалтеръ Волжско-Камскаго торговель-ного Банку, Николай Л. Нертовскій, котрой три разы приїздивъ въ Кіевъ, управильнивъ рахунки „Заведенія“ по чотиромъ-важчимъ трудѣ, за що выражас ему „нокрінную благодарностъ“.

Потомъ привялася дирекція за другій вели-кій трудъ, за упорядкованіе отвощень „Заведенія“ до своихъ довжниківъ. Довжники не сплачували своюхъ довговъ, а головными довжниками були селяни. Давнѣшо думано, що національна інституція не повинна противъ довжниківъ селянъ братися за строгу мѣру. О сколько въ такої думцѣ мѣстотати патріотизмъ, о столько въ фі-нансовомъ взглядѣ шкодити она „Заведенію“ и самимъ довжникамъ. Сума тихъ довговъ есть дуже значна (въ 1884 р. виносили 966.289.37 р., въ 1885 р. 681.460.20 р.). а богости проволоки по день 1 січня 1886 р. виносили 258.480.31 р. Дирекція привялася про то за вѣ-мѣри, щобъ претенсіи свои якъ найскоріше зре-дизувати. По часті удалось єй то дѣло, але въ богато случаїхъ вѣтъ тѣ мѣри були бѣ безъ-спішній и тому рѣшила дирекція, одержавши такъ значну грошеву помочь въ Россія, вѣтъ бого-стоки проволоки безъусловно отписати, (то само зробивъ „Банкъ рутикальный“), щобъ довжни-ківъ спонукати до сплати взятыхъ капиталівъ съ процентами.

Съ більшою ще енергію виступили мы противъ другого рода довжниківъ (здається: довж-никівъ векселевихъ и т. зв. дописователівъ). Поміжнми же дѣломъ дирекції була строга оцінка активівъ „Заведенія“ и отдаленіе „сомнительныхъ“ або зовсімъ „неблагонадежныхъ“ дѣлъ „не-сомнительныхъ“ и благонадежныхъ“. При оцінції поступала ми съ вое строгостю и объективно-стю и при вѣхъ активівъ привяли найблиз-шихъ вартості. Вѣ наслѣдокъ того половина активівъ въ нашихъ дѣлахъ.

Дир. Павенецкій не умѣє найти отповѣди на питанье, що було-бы отдохло, наколи-бы не на-сѣла помочь Синдикату російскихъ капиталівъ-стівъ. Вѣ нашому положенію, каже бѣтъ, позычка, хотѣ бѣти безпроцентова и на дозії речи-нече, будь бѣ богато помогла нашему дѣлу. Надъ справо-возданьемъ дирекції забирало го-достъ колькості делегатовъ, не входачи однажды въ мериторичну оторону поодинокихъ позицій. Се не дивиця, бо насінній делегаты не були въ силѣ познакомитися навѣтъ хоч-бы поверхово съ більносомъ, розданымъ нимъ доперва на мѣсци у Львовѣ. Робно жъ звѣтно, що вибрали делегаты суть дуже мало сїйдомъ „балансовихъ“ дѣлъ, яко-же фахові. Коли про то по короткій дискуто-

мы, въ нашому положенію и въ нашому соор-мѣро не великому дѣлу, ледви й могли-бы були взяти на себе задачу поправити дѣло. Але Син-дикатъ, розомітривши наше краино сумнѣ положеніе, розташъ гордій узоль тымъ, що весь ѿвій вложеній капиталъ въ сумѣ 1,180.457 р. 59 кр. (т. е. 950.000 рублей) подарувавъ „Заве-денію“ безъусловно. И только після того зможли мы отписати вѣтъ „сомнительныхъ“ активівъ и привернути рѣвновагу въ нашому „балансу“.

Дир. Павенецкій не може оттакъ найти слобъ для „благодаренія“ за таку „необыкновенную“ жертву и має надѣю, що и вѣтъ „Заведеніемъ“ звязаній люд звѣмуть оцінити то „громадное благодії“ и будуть пропнікнутіи „чувствомъ неизгладимої благодарності отъ рода въ родѣ“, а вѣтъ о. Ив. Наумовиця буде на „нашому зна-мепи“ записано золотими буквами.

Въ 1885 р. однакожъ — каже дальше ди-ректоръ — показався въ „балансѣ“ дефицитъ отъ операций въ сумѣ 73.399 р. 98 кр. Дефектъ сей постававъ зѣ того, що ми въ минувшому роцѣ не предпринимали и не могли предпринимати ін-діківъ „существенныхъ“ активівъ операцій, котрими можна-бы було покрити роз-ходы. Оборотъ вкладокъ доказує найлучше, що вся сума, подарена Синдикатомъ, и въ загалѣ весь припливъ въ грошевый бувъ ужитий на выплату вкладовъ. Въ ми-нувшому роцѣ выплатили мы щадничахъ и конто-корентнихъ вкладокъ на суму 1,070.660 р. 70 кр., не вчисляючи въ то припадаючъ процентовъ, а 23.696 р. за вилькооний дов-жий листы, не вчисляючи купоновъ. Прото-вильного оборотового капіталу у насъ не було!

Въ цифру дефициту входить такожъ сума 10.634 р. 25 кр., которую заплачено якъ залегобіть податку доходового за минувшій лѣтъ (коли-же въ минувшихъ рокахъ не було нѣкого доходу?), в друга сума 18.852 р. 47 кр., отъ зре-гіфіко-выхъ, т. е. давнѣшо неправильно веденыхъ ра-хунковъ. Такожъ и кошти подорожей до Россіи були значні (5.922 р. 16 кр.). Але все той де-фицитъ привяли на себе управильчіо со-вѣтъ актомъ (чи нотаріальномъ?), подписанымъ дні 1 (13) мая 1886 р., щобъ лишити на „пре-кращенії“ дѣла. Підписаніа сума виносить 80.868 р. 63 кр. и окладається зъ капиталовъ (?) членовъ со-вѣту, умѣщенихъ въ „Заведенію“.

Дир. Павенецкій постававъ оттакъ „вопросъ, въсіма серіозны“, що дѣлати дальше? По зѣ-рѣдѣй розважає єй дѣло на столько солид-нимъ и упорядкованымъ, що можна его дальше продовжати „по большою ползю“ для народу, и думає, що минувшо буде для дирекції найлуч-шимъ проводникомъ и учителемъ, якъ въ будуче поступати. Дальше директоръ вѣрить, що кре-дитъ, такъ сильно підпорваній, съ часомъ верне-ся и скріпнеть, наколи только публика переовѣ-дига, що дѣло ведеся правильно и съвѣтно.

Натешеръ дирекція обмежить свою операцію лиши въ видалиль задатковъ на гипотеку, фан-ти и цѣнніи папери. До того обнізила опа про-центы єйтъ вкладокъ давнѣшоихъ на 5%, а єйтъ новихъ дають лише 4, 1/2, а для условныхъ довго-речиціевихъ 5%. Отъ гипотечныхъ позы-чок будес брати 8%, а єйтъ застаковъ 10%.

Вѣопціи дир. Павенецкій ашлюю до патріо-тизму З-міліонового „галицко-руссокого населенія“, думаючи, що на случай „прекращенії“ дѣла „Заведенія“ не такъ легко дала-бы заснувати дру-га финансова інституція.

По тѣмъ слѣдувало поясненіе поодинокихъ позицій „балансу“.

Надъ справо-возданьемъ дирекції забирало го-достъ колькості делегатовъ, не входачи однажды въ мериторичну оторону поодинокихъ позицій. Се не дивиця, бо насінній делегаты не були въ силѣ познакомитися навѣтъ хоч-бы поверхово съ більносомъ, розданымъ нимъ доперва на мѣсци у Львовѣ. Робно жъ звѣтно, що вибрали делегаты суть дуже мало сїйдомъ „балансовихъ“ дѣлъ, яко-же фахові. Коли про то по короткій дискуто-

Предлати на „Дѣло“ для Астриї: для Россіи: на цѣлій рокъ . . . 12 зр. на цѣлій рокъ . . . 12 рубл. на півъ року . . . 6 зр. на півъ року . . . 6 рубл. на четверть року . . . 3 зр. на четверть року . . . 3 рубл. съ дод. „Библиотеки“: съ дод. „Библиотеки“: на цѣлій рокъ . . . 16 зр. на цѣлій рокъ . . . 16 рубл. на півъ року . . . 8 зр. на півъ року . . . 8 рубл. на четверть року . . . 4 зр. на четверть року . . . 4 рубл. на самъ додатокъ: на самъ додатокъ: на цѣлій рокъ . . . 5 — на цѣлій рокъ . . . 5 рубл. на півъ року . . . 15 зр. на півъ року . . . 7-50 зр. на четверть року . . . 3-75 зр. съ дод. „Библиотеки“: на самъ додатокъ: на цѣлій рокъ . . . 19 зр. на цѣлій рокъ . . . 6 зр. Поодиноке число коштує 12 кр. а. в.

Предлати на „Дѣло“ для Астриї: для Россіи: на цѣлій рокъ . . . 12 зр. на цѣлій рокъ . . . 12 рубл. на півъ року . . . 6 зр. на півъ року . . . 6 рубл. на четверть року . . . 3

Непорядокъ въ предплатѣ газетъ, якъ зъ одной стороны есть вожкъ лихомъ для нашихъ бѣдныхъ редакцій, таѣъ зъ другой стороны не есть добрымъ и для читальни, коли зъ причины запечатанія въ свой часъ предплаты, газеты перестаютъ до сельскому читальному доходить. Часто и ц. к. прокураторіи скарбу запытываютъ читальній, чи не мають що до фасіонованія. Де порядно провадится книга приходовъ и выдатковъ, тамъ выдаѣтъ читальній не есть въ клошотѣ, що має на пытаніе ц. к. прокураторіи скарбу отповѣсти. Тымчасомъ наимъ зналъ два села, котрѣ у себѣ читальній зъ тихъ причинъ закрыли, що задля недостачъ книгъ не звали, що мають ц. к. прокураторіи скарбу що до фасіонованія отповѣсти. Того клошоту забули они легкимъ способомъ, написавши до дѣтычнаго староства, що зносять у себѣ читальній. Есть то фактъ сумный, але правдивый.

*До 2. Въ другу книгу виноуются просвѣт-
лѣи, честолюбіе, коварій отставляетъ при чистльни би-*

35 Сокальщины.

Зъ Чоркѣвскихъ сторонахъ.

(Чи есть въ нашей Чортковщинѣ надѣя на красную будущность?) Здавалось-бы, что она есть... Дѣйстно такъ, въ Чортковщинѣ, хотя и зовсѣмъ не густо, однакожь можна вже подыбати мѣсцевости, якъ н. пр. великий-людній села: Бѣла, Косбѣвъ, Кобыловолоки, и ще другихъ колька, де нарбдъ съ повною свѣдомостію свои правды, съ гдною побиву отвагою, обстаетъ при своѣмъ, подносить въ гору и держитъ крѣвко свое народнѣ знамя, заводить у себѣ добра-пожиточній порядки и служа охочо зазыву и порады своихъ проводниковъ. Коли въ иныхъ селахъ Чортковскаго Подоля, а такихъ на нещастье есть переважно больше, дѣвся иначе, — то найголовнѣйшою виною того есть крайна темнота тутешнаго селянина, и ще важнѣйшою друга, с. в., аптична неохота тутешныхъ интелигентныхъ Русиновъ зближитися по людски до селянина, его порадити и поучити, а въ потребѣ и станути щиро та отважно на чолвъ селянства, якъ то личить природнымъ его проводникамъ.

На що то придастъся, стягати на читальнѣ зъ
власнои вини непріятности, подозрѣнія, ревизіи,
протоколярній съдства, и т. д., коли безъ того
обойтись можна, и коли оно не приводится до
развоя народной просвѣты. Коли черезъ читальнѣ
хочемо нашъ народъ просвѣтити, то заспляймо
бібліотеки читаленъ здоровымъ просвѣтнымъ кор-
комъ, а що нездорове, усуваймо на бокъ. Се такъ
ясне, що не треба больше надъ тымъ застано-
влятися.

До 3). Отповѣдно до разпоряджень выс. ц. к. министерства справъ внутрѣшнихъ, мають щороку выдѣлы читаленъ предкладати дотычными ц. к. староствамъ выказы звычайныхъ и почетныхъ извѣстій, подѣлѣ формулѣ: Указа Насѣ

ныхъ членовъ послѣ формуляра: „Vereins Nachweisung füg das Jahr“. Укладъ тыхъ выказовъ не есть тамъ трудный, де ведеоя: „Книга списку членовъ“. Выдѣлы читалея, котрѣ тыхъ выказовъ въ означеномъ речицѣ не предкладывають, наражаютъ село на посланцѣвъ карныхъ, а за- для тыхъ посланцѣвъ карныхъ непріязнѣ читаль- наиъ элементы разсѣваютъ вѣсти, що громада

платить за- для заснованои читальни въ сель грошеві кары. А що и найменша грошева кара не есть для селянъ заохотою, чтобы воисувалися въ члены читальни, про-то на тѣ выказы треба памятати. Въ „Кнзѣ“ спису членовъ“ могутъ жестяться въ протоколлярнї записки зъ Загальнихъ Зборовъ съ запавшими ухвалами, въ які ц. к. власти часто вглядываютъ. На томъ кончимо наша уваги що-до книгъ.

Надъ нашими народными читальнями, котрые
маютъ богато противниковъ и не знаютъ въ по-
чткахъ добре здравоуватися, бувъ бы потреб-

чткахъ добре зъорганизуватися, бувъ-бы потрѣб-
ный такій надзбръ, якъ надзыре польскій „цен-
тральный выдѣлъ кулокъ“ свои заснованій кулка.
Для нашахъ центральныхъ выдѣловъ просвѣт-
ныхъ не досыть трудетись надъ выдаваньемъ
просвѣтныхъ книжочокъ для добра сельского на-
роду, — виъ треба бы ще и про то дбати, щобъ
тіхъ книжочки разходились межи народа, чтобы
було кому ихъ читати, чтобы наклады просвѣт-
ныхъ книжочокъ зъ року на рокъ побольшалися
и щобъ напечатаній не лежали въ магазинахъ
дармо. Трудно вымагати, чтобы тою справою мо-
гли заниматися ліше самі центральниі выдѣлы.
Въ помочь мають имъ прїйти філії на провин-
ції. Дѣяльность філій — якъ то мы вже впередъ
сказали, — не повинна кончатися на списуваню
протоколовъ изъ засѣдань, на збиранию членъсвихъ
вкладокъ и раздаваню книжочокъ. Наші про-
свѣтній філії на провинції повинні-бы таку дѣ-
яльность розвинути, яку шовѣтовій выдѣлъ „ку-
локъ“ розвивають; тому то й не дивно, що „кулка“

шврятся на рускимъ теренѣ.

Мусимо ще в то пôдеости, що нашій центр. просвѣтнїй выдѣлы повиннї просвѣтнїй книжочкы выдавать только въ пригупномъ, зро- зумѣломуъ, чистомъ народномъ языцѣ, а маючи проовѣту народну на цѣли, не повин- нїй сходить на похе политики. Трудно- намъ привлечутъ дарункамъ „Христоматія Кар- пичикова“ по сельскехъ читальняхъ, бо такой да- рунки не приносять для читалень нѣякого по- жетку, а зато мѣсть богато клошотовъ и шкоды. Хто думає, що такими дарунками прислужитоя просвѣтнїй народнїй, той має широку фантазію, якою мы въ провинції не маємо. Центр. выдѣль общества им. Качковскаго признасть намъ, що его філія Сокальска займає въ обществѣ им. Кач- ковскаго одно зъ першихъ мѣсць. Філія Сокаль- скь побачивши, що центр. выдѣль сходитъ зъ звѣстивон дороги на похе политики, зробилъ ему

представление, чтобы п. Мончаловского зъ выдѣлу редакційного усунуть и киикъ другимъ заступить. Фалія Сокальска не зробила сего виѣ зо злости, аиѣ зъ „паршивого“ патріотизму, але зъ любови для народу, о котрого просвѣту трудится. Представление Сокальской філії, котра лѣнише знає потребы народу сельскаго, якъ не одинъ членъ въ центр. выдѣлу общества, повиненъ бувъ центр. выдѣль уважати яко „Signum“, які книжочки має на дальше укладати для народу. Не разумѣмо, на якой подставѣ п. Мончаловскій назвавъ труды людей, засѣдающихъ въ выдѣль філії Сокальской, „паршивымъ патріотизмомъ“. П. Мончаловскій зевно не знає о тѣмъ, что старѣ, въ выдѣль філії Сокальской засѣдаючій люде, вже тогды трудилося для добра нашего сельскаго народу и положили немалій заслуги, коли молоденъкій редакторъ „Стражопуда“ гравъ въ патентованій гуашки або въ киичку!... **В. зб Сокальщины.**

Digitized by srujanika@gmail.com

ДО ПИСЬ.

Зъ Чорткѣвскихъ сторонъ.

(Чи есть въ нашей Чортківщинѣ надѣя на красшу будущнѣсть?) Здавалось-бы, что она есть... Дѣйстно такъ, въ Чортківщинѣ, хотя и зовсѣмъ не густо, однакожь можна вже подыбати мѣсцевости, якъ н. пр. великий-людні села: Бѣла, Косбѣль, Кобыловолоки, и ще другихъ кѣлька, де нарбдъ съ повною свѣдомостю свои правды, съ гдною побиву отвагою, обстаетъ при своїмъ, подносить въ гору и держитъ крѣпко свое народнѣ знамя, заводить у себѣ добра-пожиточній порядки и слухає охочо зазыву и порады своихъ проводниковъ. Коли въ іншихъ селахъ Чортківскаго Подоля, а такихъ на нещастье есть переважно больше, дѣвся иначе, — то найголовнѣйшою вину того есть крайна темнота тутешнаго селянина, ище важнѣйшою друга, с. в., аптична неохота тутешныхъ интелигентныхъ Русиновъ вѣлизитися по людски до селянина, его порадити и поучити, а въ потребѣ и станути щиро та отважно на чолѣ селянства, якъ то личить природнымъ его проводникамъ.

Нечисленне мѣщанство въ Чорткѣвѣ представляемъ безъ сумнѣву гбрше отъ селянства. Мѣщанъ здеморализували жиды и подланки, для того они и материально бѣднѣйша отъ селянъ и духовно стоятъ отъ нихъ низше. Праця освѣченого Русина около подвигнення мѣщанства, есть въ десятеро тиже отъ такои-жъ працѣ на селѣ, и найчастѣйше заводить въ своихъ успѣхахъ.

Руска интелигевція Чортківщины складаєся переважно въ духовенства; есть ще кѣльканадцять урядниковъ, троха бѣльше народныхъ учительвъ и кѣлькохъ людей независимого становиска.

праведно и действительно патріотичне.
Длячого-жъ то такъ сумно маєся справа
съ патріотизмомъ духовенства подольского?
Причина, вдаєсь, есть тая, що тутешнє духовенство
есть подв'лене на три деканаты и на
три повѣты, именно на деканаты: чортківскій
скальскій и теребовельскій. Той злочастный
роздѣлъ не дає можности чортківскому духовенству
добре спознатися, порозуміватися въ
важнѣйшихъ справахъ, вплывати хосенно о
днъ на другого. Зъ-бтси пошло, що тутешнє
дуловенство есть подв'лене на численнї круж
ки, отмѣнно вабарвленї.

Сумно представляется духъ рускій между чортківскимъ духовенствомъ въ сторонѣ кола Бучача. За руску справу бореся тамъ о. Сѣменовичъ, бѣдолащеный капелянъ, и такъ самъ бѣдный сотрудникъ о. Зафіовскій. За то заможнѣйшии парохи тамошнихъ сторонъ вволятъ ласкаю только часами и на оказіяхъ великихъ отпустовъ заполитикувати про то, якимъ высокознатыемъ есть п. посолъ въ Медведовець, або якъ мудро-политичнымъ есть п. староста, або якъ высоко-честнымъ есть кс. каноникъ въ Бучача... Щобы старатися вбечати выборцямъ въ своихъ громадахъ, научити селянъ-выборцівъ, на кого мають дати свой голосъ, — сего зробити духовный отцъ кола Бучача и уважаютъ своимъ обовязкомъ. Тому то такъ сумно и выпадаютъ всяки выборы.

Яснѣйше троха сиѣтъ соненько руск
въ сторонѣ отъ Бучача до Яловца. Въ Три-
буховцяхъ буыть колись вельми патріотичны
бл. п. о. Коцовскій, — дасть Богъ ласкавый
що и наслѣдникъ его буде такій самыи. По-
чавши по-за Яловецъ ажъ по самъ гостинецъ
Чортківскій, потомъ, съ маленькою перервою
поминувши обѣ Ягольницѣ и Шульгановку
цилу сторону коло Улашковецъ, т. зв. районъ
ягольницкій, залягли рускій небосклонъ грубы
чорній хмары народного индиферентизму,
мъсцями и народной врады. Ся вси прекрасн
чисто-руска сторона стогне въ ярмѣ и неволї
Гиршовъ, Мацьковъ и имъ подобныхъ упо-
рѣвъ, а наша рускій духовній, заложивши вд-
ровѣ руки, потупили свои головы въ долинѣ
и радуютъ, икъ той чинънай надзирателі
що жолудки ихъ травлять здорово запомогу-
а иаша спокойно дожидають бш. Antoniег-
щобы могли, выпростувавши, достойно по-
вистися на сальонахъ ягольницкого пралата.
Виднѣйше стає коло Бѣлобожницѣ до Чор-

кова, коло Угрия и Шманьковець, доломъ по Сереть въ гору, иль Бѣла, Скородинцѣ, на боки, иль Ромашовка, Косбвъ, Бычкѣвцѣ, Зви-
ничь, Ласкѣвцѣ, Вербовиць, Магильниця ажъ до-ва Будзинівъ. Найкрасше яснѣ тутъ заку-
токъ теребовельскій, а цвѣтомъ руского жития
есть село Кобыловолоки.

Въ темнѣйшомъ свѣтлѣ отъ патріотизму интелигенціи духовной показуєся патріотизмъ Русиновъ свѣтскихъ. Такъ праведно патріотичныхъ людей, якъ Ва. па. Кульчицкій и Заячковскій, ледви чи есть больше. Богато въ освѣченыхъ Русиновъ свѣтскихъ въ Чорткевщинѣ навѣть не признаются до рускости! Була велика надѣя на п. Г., але показуєси, що той панъ боится свои тѣни, есть выразишка рапортикомъ. За то есть на Подблю чорткѣвскому двохъ-трохъ интелигентныхъ Русиновъ, который позабули на свое поважнє становиско и на честне свое руске назвище, понизили себе за юдиный грдшь, бо въ часѣ соймовыхъ выборовъ, запродавшиесь, пріймают и ведутъ головну агентуру за польскими кандидатами!

Учительство въ Чортківщинѣ, хоть и яко притиснене, представляется въ загалѣ въ спрѣвахъ рускихъ досыть надѣйно, а поодиноки личности навѣтъ патріотично.

Вп. Читатель, обмананый съ стороныам
Чорткѣвщины, навѣрно признастъ, що повы
ше поданный образъ руского житя въ Чорткѣ
щинѣ, хотяй може не повный, бо лишь м
генько нашкицованный, есть впованѣ правдивы.
Сумный онъ, правда, — але се лежить в
можности нашай, щобы онъ стався отраднѣ
шимъ, красшимъ... Прото кличу: вже н
спѣвъ крайныи часъ, щобъ руска интелиген
ція, якъ духовна такъ свѣтска, котра прож
вае на Подолю чорткѣвскому, опамяталас
Нехай вставъ гнилого просоня, нехай поч
вае свою силу и набирае отваги до житя ру
ского, нехай забирае до роботы и сердечны
свой народъ заправляе до святого дѣла!

Каждый въ нась, а особенно священикъ
повиненъ уважати свою повинностию поста-
тия, щобы бувъ выбранный до Рады гром-
скои, а каждого разу въ часѣ выборовъ чи-
до Рады повѣтовой чи до Сойму, має ста-
тись, абы громада выбрала его на выбор.
Оевѣченый Русинъ повиненъ уважати дѣ-
ломъ свои чести, щобы въ мѣщевости,
котрой жіе, була заснована руска читаль-
ня безъ огляду на то, що хтось тамъ буде ди-
тись на читальню вовчимъ окомъ. Було-
добре и дуже хосенно, щобы Чортківскій
сіны частѣйше подыбувалися съ собою, за-
чували себе посполу до дѣла, радилися раз-
въ важнѣйшихъ справахъ, строфували тако-
котра занедбуются, а дететупниковъ народи-
дѣла, якъ належить, публично пятнували.
Гато красного можна-бы скавати на той
матъ, та кобы лишень давъ такъ милосердіе
Господь, щобъ все отуть высказаване траф-
до пересвѣдчения тыхъ, для которыхъ я се-
писавъ.

ПЕРЕГЛЯДЬ ПОЛИТИЧНЫЙ.

Австрійско-Угорська Монархія.

(Зъ Рады державной.) На засѣданію пал пословъ дня 5 о. ж. предложило министер просвѣты законъ о додатковомъ кредитѣ до бюджету за 1886 р. на провизоричне утвореніе садъ учительскихъ и удѣленіе додатку службового. Въ проектѣ обѣмъ жадаеся 10.000 зр. утвореніе провизорицныхъ пос. учительскихъ въ школахъ середныхъ и семинарияхъ учительскихъ зъ причины имено стальныхъ учителей въ инспекторами окружны 9000 зр. на додатокъ службовый оуплентовъ въ школахъ середныхъ и зр. на додатокъ службовый для оуплентовъ семинарияхъ учительскихъ. То само министер предложило такожъ законъ, силою котрого вѣ зъ ухваленой 1885 р першой раты 40.000 на хирургичну клинику въ Краковѣ жати 24.000 зр. на закупно грунту подъ будинки. — Зъ причины разруховъ въ Люблюнѣ и товарищъ слѣдуючу телегацію до министерства дѣлъ внутрѣшн. «Якихъ средствъ думаетъ ужати министеръ внутрѣшнихъ, чтобы заспокоити ображене ство австрійскихъ Нѣмцѣвъ поступованіемъ венцѣвъ и які мѣры заведе оно, чтобы въ

лянъ удержати спокой и порядокъ загрож поступованиемъ теперъшной люблянськой громадокой? — Зъ порядку дневного прѣ въ третомъ чтаню законъ о защите рѣ никовъ. — Постановлено зѣйну закона о защите худобы и принято внесеніе пос. А вѣца, послѣ котрого власти повѣтъ мають найскорше залагоджувати справы дотыкающіе разы на худобу, навѣть телеграфично на кѣ властителя, — Поо. Гаекъ здававъ справу конъ противъ соціалістовъ. Въ дебатѣ забѣголосъ пос. Грѣгръ промовливъ дуже острѣвъ закона въ домагавої загальногого голосо (Нова криза министерска.) Ледве що тихла одна криза, котру все таки не можна уважать за зовсімъ и рѣшучо залагоджену, вже розбѣглась вѣсть о другої, хочь синь разъ Угорщни. Хто-бы бувъ принескавъ, що невинне дѣло, якъ зложенье вѣнца на ж. борця погибшого въ службѣ державы, може скликати такій конфлактъ и статись вже п. новою кризы въ кабинетѣ?! А однакожъ такъ жеста! Маленькихъ правилъ, бѣзъ

(Въ справѣ нафтовой) не было
рѣшуча зиѣна. Комисія мытова
боту свои роботы а управлять
бар. Пусальдъ заявилъ, что не
коли тарифъ мытова буде могла бы
Коло польске постановило заѣдать
була ухвалена ще сен осеніа. Кіль
годится на то, але Чехи суть тоб
Въ прочѣмъ Чехи хотѧть выкористати
для себе и кажуть, что будутъ
гати въ справѣ нафтовой, коли
ниъ помагати въ справѣ мыта отъ
лой справѣ нафтовой можна таєръ
зати, что поступованье Полаковъ
гальне нездоводеніе тѣкъ въ крупъ
тарныхъ якъ и въ праѣ, въто 1906
вынявши хиба „Слава“ и „Ревю“.
сituaciа есть таєръ такъ, що
оріаде передъ поину палату, та
зайдеся для неї достаточнъ
хотягъ лишь уловно голосувати.
ключъ Лихтенштайнъ есть коронній
Коронніого готовъ назѣть прѣстоломъ

Заграницній Дербеневъ

На Балканѣ звичайно
спокойнъ и порядокъ. Оправа греческіхъ
дипломатій въ загранії

зъ Атина, що бълокада вже знесена, а турецкія коменданты выдали вже подонників, котрыхъ въ звѣтній отъїздѣ на граници Тессылії були въ неволю забрали. Князь болгарскій вѣхавъ дні 2 о. н. до Варни, зъ откі выѣхавъ въ дѣдѣни до короля румунського. На часъ его непріступніи обінявъ регентія Карапелонъ. Собрание окликало на день 14 о. н. — Цѣкаву вѣсть подає „Pol. Cogg.“ зъ Филиппополя. Після неї мавъ констатиціопольскій скіоръ заупондує болгарскаго митрополита Гервазія за то, що бѣзъ заборони брата духовенства участь въ выборахъ. Наколи бѣ се звѣтнію було правою, то можна бѣ вносити на якую иону интригу политичну.

НОВИНКИ.

— О архієрейской визитації Виреосов. митрополита въ деканатѣ подграецкому доносять намъ: Дні 26 мая бувъ Виреос. митрополит на визитації въ Горжанцѣ, зѣбѣкъ перѣхавъ бѣтакъ до Товотобабъ. Побачивши тутъ бѣдну церковю жертвуваю Виреосащеніемъ 20 зр. яко закладовы капиталъ на будову нової церкви. Зъ той перѣхавъ митрополит до Марковы и черезъ Манастирскій до Шымкова. Тутъ повітала его дуже торжественно громада съ світлами священикомъ, а дѣти школи вѣгли передъ домомъ, де Виреосащеній остановився, кѣлька пѣсень. Виреос. встутилъ тутъ такожъ и до школы. Дні 31 має приїхати митрополит до Підграець. Заразъ на ветупѣ при тріумфальний брамѣ повіставъ его мѣщанський душпштвіи рукою по довшої промовѣ хѣбомъ и соколѣ, бѣтакъ бурмистръ а на послѣдокъ и лат. священикъ, котрый запросявъ архієрея до костела. Въ Підграецихъ задержався Виреосащеній два дні. Дні 1 о. н. бѣ служить літургію и проповѣдувавъ. Народу въ Підграецихъ було під часъ побуту Виреосащенія дуже багато. Зъ Підграець перѣхавъ архієрея до Новоѣлоць, а въ бѣдни дні 3 о. н. до Телячого и въ другій сторони подграецкого дебнати.

— Въ спрѣвѣ конгримъ подає митрополича консисторії до вѣдомости духовенства розпорядженіе міністерства вѣроисповѣданія и просвѣти, після котрого подана о доповненіе конгримъ оъ долученіемъ фасіїмъ якъ въ самій фасії вразъ отъ долучниками суть вѣльші отъ стемпії. То само дотичнѣ и новыѣ фасії якъ такожъ и маючихъ предкладати змѣнъ въ майбі приходському.

— Загальній 36бръ членовъ Сокалькою філіє общ. им. Качковского отбudeo въ Сокали 10 л. червна.

— Народна читальня у Львовѣ. Заходомъ тов. им. Качковского завязалась у Львовѣ въ середмію рука читальня а торжественне єи открытие бѣдугомъ въ неділю о 6 годинѣ вечеромъ. По бѣ крытию выбрано вѣдаль, котрый заразъ уклонистує вѣдалью выбравши головною читальню п. Урицкого, а его заступникомъ п. Мартинова. По зачленю збору освятивъ лікъ читальню о. Яремовичъ. Читальня вѣститъ при брманській улиці въ дому „Общ. рѣдъ. кред. Заданії“.

— Вѣдаль Читальню въ Парши складає опімъ привиду подаю вѣд. тов. „Проеvѣта“ за дні 81 книжочокъ рѣзного звѣтнію и тов. им. Качковского за дні 31 книжочокъ. — Іосифъ Кучинський, предсѣдатель Читальній; Дмитро Длубезекретаремъ.

— Великий фестинъ устроитъ руско товариство рембониківъ „Зора“ дні 4 л. липня въ огородѣ Кюельки (надъ ставомъ). До того фестину робятся вже тепері отварій подготовленія.

— Школа народа въ Минулиціяхъ. Якими познаній бути наша школа народа, щобъ могла приводити скорый и реальний пожитокъ суспільноти, наїмъ послужить за примѣръ школа народа въ Микулинцахъ. Школа та зробила въ нашому краю першій крокъ до науки зручности на споѣвъ шведскій. Вже бѣль кѣлькохъ лѣтъ займається управитель таї школы, п. Антоній Рыбачикъ, наукою рѣжнихъ роботъ въ той школѣ а вироби школарскій зъ дерева и оцоки, виконувай професіїми вожіками, дѣзванами на вѣстахъ загальнаго призначання. Се спонукнуло п. Рыбачику, що бѣль удався до Вѣдальну краевого о запомогу. Вѣдаль краевий уважавши просьбу и удѣливши єму 100 зр. запомогу, за котрой закуплено зараз токарію, варстатью столярскій и бодиарскій зъ вѣстами начинами и клубу олюзороку зъ пальниками. Хлоцці берутся тепері радо до роботы: гіблують, рѣжуть, тешуть, стружуть, пилують, точать и шлифують пѣдъ управою одного майстра и самогоже управителя школы. При тѣмъ не занедбують они и роботы въ огородце школи, ходить коло пчѣль и гімнастичнію. Ось що значить добра воля одного чоловѣка и правдиво зрозуміннъ єого отомовиця! Заслуго п. Рыбачику скорої просвѣти и моралного та матеріального піднесення народу велика; се призначть кождый, хто знає кѣлько рѣзновиднихъ таєвиритовъ потнє въ Микулинцахъ по найбѣльшій часті єї ініціативи п. Рыбачику. Заснованіе практичной школы есть одній доказомъ бѣльшої єї заслуги. Школа мікуніцька очікує єї засланія визитациії делегата Вѣдальну краевого и вишніхъ.

— Якъ та Славине звітаю? Въ числѣ III (зъ 15 л. маї) хорватскаго загребскаго днівника „Овзог“ находимо підъ много-значущимъ заголовкомъ: „Знакъ времена“ таку для редакції „Овзога“ сенсацію, а на дѣлѣ монотруальну звѣткоту: „Кадъ знакъ времена забіліжець намъ є, да су и гороје Ugarско prigodomъ manevara pitali svakoga rekrueta, da li umije ruski, te su svakoga takvoga забіліжець. Imade naime u горојој Ugarској па stotice ljudi, који umiju ruski citat i pisati!“ —

(По нашему: „Яко знакъ часу треба намъ запогувати, що въ горшній Угорщинѣ при на- годѣ маневрѣ цѣтили кожного рекрута, чи умѣє по руски, и кожного такого запогували. Въ горшній Угорщинѣ єсть имено на сотки людей, котріи умѣють по руски читати и писати!“) — Прочитавши таку рѣчъ въ поважнѣмъ органѣ хорватскому, ажъ сумно стає, якъ то Славине знаютъ! Полатики хорватскій не мають поняття єї тѣмъ, що въ Угорщинѣ на пѣвочнѣ жіє до 1/2 міліона Русиновъ! А прещінъ Хорваты и тѣ Русини жіютъ въ одній и той самой державѣ! Зъ сего познанія виїшла въ таку сенсацію, ажъ откі мѣжъ вояжомъ въ пѣвочній Угорщинѣ знайшлися откі вояжомъ, що умѣють читати и писати по руски? „Овзог“ очевидно слово „ruski“ беретъ въ значенію „російській“, отже въ комбіннѣ, що ровдній Маджары-волки откими кинулись до науки російського языка, — а то чей-же „знакъ времена“ леда день буде вѣдна! Оно смѣши, але и сумне, бо сївѣдичть, якъ мало себе знають брати Славине.

— Редакції „Мира“ скомпилизовала собѣ зъ на- шого донесенія о ходѣ дебатъ въ V-тій секції зѣбаковки Рады мѣсокъ въ оправѣ руково школы у Львовѣ окрему ветупну статію, додавши лише кѣлька стереотипныхъ світлій фразъ, якъ: „рост шіла disorimia legimus“, „зелений листокъ въ гербариї ради мѣсокъ“ и т. д. И щобъ показати себе завзятими поборниками справы рускої, удалила брутально на референта V. секції, проф. д-ра Пентака, называючи его виводы „рабуличи- тичними“, „кофістичними“ и т. д. Мы, поин- формовани въ тѣмъ предметѣ въ наочнѣхъ свѣд- кіяхъ всїхъ дебатъ въ V. секції Рады мѣсокъ, му- сумо сївердити, що аргументація д-ра Пентака була оперта лише на хибнѣмъ субстратѣ рефе- рента магнотрату, але називати аргументацію д-ра Пентака „рабуличи- тичною“ и т. д. зовсімъ підозриви. Редакції „Мира“ ажъ не зробить че- симъ прислуги оправѣ цѣлїї, анѣ не додасти че- сти тѣмъ, котріи уважаютъ „Марь“ своимъ ор- ганомъ... Вже то о. Онуфрій Лепкій умѣє веоги позитику! Коли треба якусь важну оправу рускої поперти, тамъ найчастіше мовчигат, мовъ закла- ти. И то, прауду оказати, для Руко ще най- лучче, бо, якъ коли поцра яку оправу въ тѣмъ нещастиювимъ „Мирѣ“, то попре єи такъ, якъ той, що размахомъ кулака убиває муху на носѣ...

— Похоронъ бл. п. о. Томи Полянського, директора гімназіального въ Перемышлі, бѣдугомъ въ суботу рано. Сумній сїй обрядъ оголосили руско-польські плакати бѣ родини, польські плакати бѣ „гопса пасциоїї“ и бѣ мѣста Перемышлі. О осьмій годинѣ рано по отпѣванї дома латинськими світліми капелюхомъ отслуживъ панаходиу Преосв. еп. Іоанъ сїй капелюхомъ и семинаристами. Покойника винесено бѣтакъ въ металевій домовинѣ на коритаръ (зъ причини онільного дощу), и тутъ має проповѣдію катихизи гімназ. о. Желедівській. По проповѣдії цѣлїї вѣд. Іоанъ до дому, а тѣло поносило до церкви. Тутъ отпѣвано похоронну утрію, а о-посла отслуживъ літургію о. Литанійській, Лу- кашевичъ и Гладіловичъ. О 12 год. скончавшиася служба Божа. При концѣ служби Божої приїхали знову еп. Іоанъ, вѣтакъ и латинській еп. Солецкій, котрый отслуживъ такожъ и мовчигат, мовъ закла- ти. И то, прауду оказати, для Руко ще най- лучче, бо, якъ коли поцра яку оправу въ тѣмъ нещастиювимъ „Мирѣ“, то попре єи такъ, якъ той, що размахомъ кулака убиває муху на носѣ...

— Похоронъ бл. п. о. Томи Полянського, директора

гімназіального въ Перемышлі, бѣдугомъ въ суботу рано. Сумній сїй обрядъ оголосили руско-польські плакати бѣ родини, польські плакати бѣ „гопса пасциоїї“ и бѣ мѣста Перемышлі. О осьмій годинѣ рано по отпѣванї дома латинськими світліми капелюхомъ отслуживъ панаходиу Преосв. еп. Іоанъ сїй капелюхомъ и семинаристами. Покойника винесено бѣтакъ въ металевій домовинѣ на коритаръ (зъ причини онільного дошу), и тутъ має проповѣдію катихизи гімназ. о. Желедівській. По проповѣдії цѣлїї вѣд. Іоанъ до дому, а тѣло поносило до церкви. Тутъ отпѣвано похоронну утрію, а о-посла отслуживъ літургію о. Литанійській, Лу- кашевичъ и Гладіловичъ. О 12 год. скончавшиася служба Божа. При концѣ служби Божої приїхали знову еп. Іоанъ, вѣтакъ и латинській еп. Солецкій, котрый отслуживъ такожъ и мовчигат, мовъ закла- ти. И то, прауду оказати, для Руко ще най- лучче, бо, якъ коли поцра яку оправу въ тѣмъ нещастиювимъ „Мирѣ“, то попре єи такъ, якъ той, що размахомъ кулака убиває муху на носѣ...

— Консисторія вставила до намѣтництва о каноничнїй винесенїї для о. Іларіона Туна, капеляна въ Замѣховѣ, дек. порохникою, на пароху въ Лашкахъ муромахъ, дек. старобѣльського.

— Оговь. Въ Коницінцахъ згорѣли въ ночі дні 5 с. н. два жідівськіи дому въ самбѣ сїердмію; одинъ зъ дому бувъ убезпечений. Причина огню досі позабута.

— Урядники державніи у Львовѣ, котріи недавно виїздили депутатицію до цѣлїї съ прошльою о підвищенїї додатку активальному, одержали вже черезъ львівське намѣтництво завѣдомленіе, що цѣлїї поручивъ гр. Таффому залагодити прошу бѣтакъ.

Вѣсти зъ Епархії Львівської.

Іспитъ конкурсовий отбудеся въ дніхъ 29 и 30 червня о. р. а интересованій мають зголосити до канцелярії митроп. консисторії дні 29 о 8 год. рано и выказати призволеніемъ до іштуї.

— Вѣденій яко сотрудникъ въ Звенигородѣ дек. бобрецкого о. Софронъ Сосенко.

Позволеніе до іштуї конкурсового приступити одержавъ о. Г. Куницікъ, сотрудникъ въ Дублянкахъ.

Увільненіе бѣтакъ въ іштуї конкурсового одержали оо.: Савинъ Устіяновичъ, пар. въ Головецькому и Амвросію Крушельницькому, пар. въ Бѣлій дек. тернопольського.

Митрополича консисторія вставила чрезъ намѣтництво до цѣлїї о підвищенїї митроп. консисторії дні 29 о 8 год. рано и выказати призволеніемъ до іштуї.

— Вѣденій яко завѣдатель царкви Босько, дек. сїянцького, о. Володим. Полянській.

Опітутку одержали оо.: 1) Турчмановичъ Теофіль, деканъ жукотинській и парохъ въ Рипинѣ на 2 мѣсяції, а дѣловодство деканального уряду передано о. Корнію Іваровому, пароху въ Лімбії; 2) Савицкій Андрій, парохъ въ Коропу, на 10 недѣль; 3) Коровець Іоанъ, капелѧнъ въ Мервиць на 6 недѣль.

Консисторія вставила до намѣтництва о каноничнїй винесенїї для о. Іларіона Туна, капеляна въ Замѣховѣ, дек. порохникою, на пароху въ Лашкахъ муромахъ, дек. старобѣльського.

Вѣсти зъ Епархії Станиславівської.

Завѣдательство капеляни въ Порѣчу за- двірнѣмъ дек. горожанського одержавъ о. Лапицкій Діонісій, кап. Вороблячина, дек. любавівського.

— Вѣденій яко завѣдатель царкви Босько, дек. сїянцького, о. Володим. Полянській.

Опітутку одержали оо.: 1) Турчмановичъ Теофіль, деканъ жукотинській и парохъ въ Рипинѣ на 2 мѣсяції, а дѣловодство деканального уряду передано о. Корнію Іваровому, пароху въ Лімбії; 2) Савицкій Андрій, парохъ въ Коропу, на 10 недѣль; 3) Коровець Іоанъ, капелѧнъ въ Мервиць на 6 недѣль.

Консисторія вставила до намѣтництва о каноничнїй винесенїї для о. Іларіона Туна, капеляна въ Замѣховѣ, дек. порохникою, на пароху въ Лашкахъ муромахъ, дек. старобѣльського.

Вѣсти зъ Епархії Станиславівської.

Настоятелеви заміщицкого деканата поручено благословити вѣтъ церковнїй соудъ въ деканатѣ въ предложеннѣ вѣтъ выказъ съ концемъ 1887 р.; позволено такожъ благословити въ Устечку ризницю на каплицю на часъ будовы нової церкви.

ПОСМЕРТНИ ВѢСТИ.

— О. Юліанъ Ясеницький, парохъ въ Высоцьку въжніомъ, довголѣтній деканъ высочанській, поч. крилошинъ перемышлій, упокоївся дні 3 л. червня въ 74 роцѣ житя, а 50 світлінності, Вѣчна ему память!

— А. Антоній Стадніченко, учитель народний въ Ключевѣ великому, упокоївся дні 22 лат. маї о. р. въ 37 роцѣ житя а 16 роцѣ ревної и дуже хосенію служби учительської — на одній и тѣмъ самімъ мѣсц

